

КАРЛ МАЙ

ИНН-НУ-ВОХ, ИНДИАНСКИЯТ

ВОЖД

Превод от немски: Любомир Спасов, 1998

chitanka.info

Сезонът, в който Жълтия Джак и Черната треска правеха опасно пребиваването в Ню Орлиънс за белия, беше настъпил и всеки, когото някоя желязна необходимост не задържаше тук, бързаше да напусне наситената с изпарения атмосфера на Долна Мисисипи и да замени низините на голямата река с по-високо разположени места.

Предпазливите аристократи отдавна бяха напуснали града. Неколцината, останали заради бизнеса си, бързаха да си тръгнат, защото вече се говореше за няколко внезапни смъртни случая. Аз също бях насъбрал малкото си вещи и стоях на пристана в очакване на парахода. Възнамерявах да отида до Сент Луис, където роднини чакаха моето пристигане.

Нед, старият, сивокос негър, който в качеството си на фактотум^[1] на моя хотел ме бе дарявал с благосклонността си и сега бе донесъл куфара ми, се облягаше до мен на един от железните кранове, предназначени да вдигат и местят от борд на борд неимоверни товари, и с озъбено ухилване правеше забавни забежки по отношение на суетящите се около него фигури. Ненадейно ме сграбчи за ръката и ме извърна, за да хвърля поглед напред.

— Виждат, мастър, там индиан?

— Кой? Имаш предвид мрачния тип, дето се е насочил право към нас?

— Yes, yes, мастър! Познават мастър индиан?

— Не.

— Индиан са голям вожд на сиу, казват Инн-Ну-Вох и са най-добро плувец в Юнайтед Стейтс^[2].

— Тъй ли? За тая работа се иска много нещо.

— Well, well, сър, ама са така, actually^[3], така!

Не отговорих нищо и огледах внимателно мъжа, който минаваше сега с горда стойка край нас. Името му не ми беше непознато, даже често бях слушал да разказват за него, но винаги се съмнявах в достоверността на удивителните истории, носещи се относно неговото умение и издръжливост в плуването. Фигурата му не беше висока, но строежът на набитото тяло и особено ширината на гърдите поразклатиха малко досегашното ми неверие.

В този миг се зададе един открит екипаж, в който седяха възрастен господин и млада дама с воал. С малко необичайна предпазливост богато галонираният кочияш вкара впряга в тълпата,

плющейки с камшика покрай ушите на стоящите по пътя. Хората отскачаха стреснато и само индианецът продължаваше да крачи спокойно, без и на косъм да се отклони от първоначалната си посока. Но пък и имаше достатъчно място за господарското купе да мине както по паважа от едната страна, така и по гладките широки квадри от другата.

— Друм там отпред, червенокож, или си нещо глух? — извика кочияшът и понеже заговореният въпреки високото и грубо подвиждане продължи пътя си, без да се обръща, прибави, размахвайки камшика: — Дръпни се настрани, нигър, или камшикът ми ще ти покаже пътя!

Макар думата „нигър“ да съдържа най-голямата обида за един индианец, крачещият отпред не й обърна никакво внимание, а продължи бавно да си върви. Тогава камшикът изплющя и неговите ремъци пернаха червения мъж точно през лицето, като оставиха червена следа. Но в същия миг удареният вече стоеше на капрата. Един нанесен отдолу нагоре удар разкъса устната и носа на невъзпитания хубостник, после индианецът го вдигна от седалката и го запрати с такава сила върху каменните плочи, че оня изпъна крайници и остана да лежи безгласен.

Тези движения бяха извършени толкова бързо, че седящият в колата господин не бе имал време да се притече на помощ на своя подчинен. Но сега измъкна рязко един револвер от джоба и насочвайки го към индианеца, извика:

— Zounds^[4], каналай, това е за теб, ако той не седне до минута на капрата!

Без и мигла да трепне или някаква физиономия да направи, заплашеният сне карабината от рамото си, насочи я към янкито и между двамата със сигурност щеше да се стигне до сериозен инцидент, ако няколко бързо притичали кашетъбълс не бяха застанали между тях и с молба склониха собственика на екипажа да прибере оръжието.

— Моля ви да продължите, сър — предупреди един от тях. — Кочияшът ви се изправи и навярно няма други повреди освен разкъсаното лице. Непредпазливецът би трябвало да знае, че според законите на индианците ударът може да се изкупи само със смърт.

По маниера на американците, които никога не се месят в нещата на други и проявяват интереса си към някоя разпра само като предоставят пространство за битка, околните бяха образували кръг

около колата, за да видят как ще завърши произшествието. Но понеже в този миг се разнесе пронизителната свирка на приближилия стиймбоут^[5] и качилият се кочияш подкара при настойчивото подвикване впряга по посока пристана, кръгът тутакси се разтвори и всеки се разбърза да си извоюва някое добро място на плавателния съд.

Това не беше обичайният, изключително комфортно обзаведен пътнически параход, а един от онези огромни пощенски кораби, които биват използвани за превоз на пътници само по изключение и най-вече когато, при започване на треската, напливът от пасажери е труден за овладяване. Ето защо плавателният съд беше лишен от всички онези удобства, с които янкито прави пътуването си по-малко мъчително и пасажерите трябваше да заемат място кой където намери.

След като се сбогувах с негъра, аз изкачих една купчина бали, която се издигаше отстрани на разтеглила се почти по цялата палуба редица от сандъци. Ветрецът тук милваше по-осезаемо челото ми и като отчетях непринудеността, с която можех да се протегна, мястото беше направо великолепно.

Оглеждайки се наоколо, забелязах, че присъстваше както собственикът на екипажа с дамата си, така и индианецът. Белият във всеки случай принадлежеше към висшите кръгове и използваше пекетбоута^[6] само за да се махне час по-скоро от опасната земя, а индианецът може би беше продал запаса си от кожи и се връщаше в прерията, за да поведе своето племе към нови приключения и лов. На него също трябва да му бе станало неудобно и душно там долу. Той изкатери балите и, за да не ми оспорва мястото, се настани на първия от споменатите преди малко сандъци.

Но едва беше седнал и един звук разтърси така дълбоко, тътнещо, заплашително и потресаващо въздуха, че всички пасажери наскачаха и ужасено се заозъртаха за източника на този страховит рев. Само Инн-Ну-Вох беше останал спокойно да си седи, макар тонът да бе прозвучал точно под него. Нито една черта от неговото бронзово лице не издаде и следа от изненада или паника — само с половин поглед удостои изплашените хора по палубата.

В този момент се отвори един люк и от него излезе мъж, при чийто вид веднага си обясних какъв беше онзи рев. Бях го виждал в Бостън, в Ню Йорк и по-късно също в Чарлстън. Това бе Форстър, прочутият звероукротител, който бе обиколил с менажерията си по-

значителните градове на Съединените щати, предизвиквайки навсякъде голяма сензация със своята власт над най-дивите зверове.

Сандъците бяха негови и съдържаха клетките на неговите животински питомци. Индианецът се беше наместил върху лятната квартира на лъва и чрез причинения шум бе смутил неговата сиеста^[7], предизвиквайки гневния му рев. Форстър го беше чул и сега естествено бързаше да си изясни причината.

В благоразумната Европа много биха се пазили да предоставят място на една комплектна менажерия на съд, предназначен за превоз на пътници. Американецът обаче е демократичен дори в такива неща. Страната, която обитава, е родината на опасността. Хората са свикнали с нея, познават различните ѝ образи, уважават я, но не се страхуват от нея. И понеже са свикнали дръзко и безстрашно да излизат срещу четириногите обитатели на девствената гора и прерията, малко се боят от тях естествено и когато ги срещнат в опитомено състояние извън тези пуциначи.

Само неочакваното беше изплашило пътниците. Когато разбраха сега предназначението на многобройните сандъци, те се засмяха на проявения страх и помолиха собственика на животните да открие клетките.

— Well, нямам нищо против, ако това ви доставя удоволствие, лейди и джентълмени. Малко свеж въздух ще се отрази благотворно на зверчетата. Но питайте капитана, на своя глава не мога да го направя! — отговори той и се обърна после към индианеца. — Ще проявите ли добрината да слезете от трона си, човече? Лъвът е цар и не търпи никого над себе си!

Без да отваря устни, заговореният даде с лек отрицателен жест да се разбере, че тук горе много му харесва и няма намерение да напусне мястото си.

— Е, добре, мен това ме устройва. Само не се оплаквай, ако ти се случи нещо неприятно!

Сега доведоха капитана, който след известно колебание даде разрешение едната страна на клетките да бъде освободена от дъсчената стена. С помощта на надзирателите това скоро стана и тъй като Форстър веднага използва възможността да нахрани животните, на зрителите бе предоставено крайно интересно и развлекателно зрелище.

Сбирката се състоеше най-вече от великолепни екземпляри и особено се отличаваеше една кралска бенгалска тигрица, която привличаше всеобщото внимание. Животното съвсем наскоро бе заловено, доведено от Индия в Америка и закупено от сегашния си собственик. Още неопитомено и израсло във волния пущинак, то предлагаше импозантна гледка и с формата на своите могъщи крайници, първичната си сила, гъвкавост и разтърсващия мозъка на костите рев караше зрителите да надават възторжени възгласи.

— И в тази клетка ли влизате, сър? — попита един от пътниците звероукротителя.

— Защо не? Отвън звярът не може да бъде опитомен. Ако човек иска да му вдъхне респект, трябва да излезе.

— Но с това вие всеки път рискувате живота си.

— Правил съм го вече хиляди пъти и съм свикнал. Впрочем аз не съм невъоръжен. Един удар с оловната топка на дръжката на този бич зашеметява, ако бъде силно нанесен и улучи подходящо място, и най-силното животно. Но аз малко го ползвам. Властта на един звероукротител се крие съвсем другаде. От време на време влизам в клетките без всякакво оръжие.

— Но в този случай не бихте се осмелили.

— Кой ви го каза?

— Не, това няма да посмеете да направите! — обади се собственикът на екипажа, пристъпвайки по-близо. Досега той беше разглеждал клетките отделно от останалите, докато неговата спътница, страхуваща се от техните обитатели, беше отишла към предната част на кораба и гледаше над обшивката на бушприта разпенената вода, която носът с шумене издигаше. — Залагам хиляда долара за твърдението си!

Американецът има маниакалност за облози и отдаде ли му се възможност, със сигурност не я пропуска.

— Вие сте непредпазлив, сър! — отговори Форстър. — Вижте как спокойно и неустрашимо седи индианецът върху клетката на нумийския лъв. Наистина ли мислите, че аз, собственикът на тези животни, притежавам по-малко кураж?

— Pshaw!^[8] — отговори янкито с пренебрежително движение на ръката. — При този човек това не е кураж, а невежество, глупост. Ако схващаше опасността на своето положение, той или щеше да стои долу

при нас, или щеше да се е сврял в някой ъгъл. Та той изобщо не познава лъва. Тези червени нехранимайковци умеят само да се прокрадват до врага и после нощем коварно да го нападат. Но да погледнат свободно и открито една опасност в очите, не им стиска.

Инн-Ну-Вох бе разбрал всяка дума, но чертите на неговото остро изрязано лице останаха неподвижни и нито един мускул от тялото му не помръдна.

— Заблуждавате се както в индианеца, така и в мен. Онзи, който е опознал народите на прерията като мен, се е научил и да ги уважава.

— Не ставайте смешен пред тази отбрана компания! Пуснете само онова бодливо свинче там и съм убеден, че той ще скочи от страх в реката веднага щом го види на свобода. Тези каналии са страхливи точно толкова, колкото свирепи се стараят да изглеждат. Но да не се отклоняваме от облога.

— Приемам го. Капитане, вие сте свидетел!

— Свидетел съм, но не съм съгласен да отидете при тигъра, защото аз ще нося отговорността, ако на палубата се случи злополука.

— Вие не можете да забраните на никой свободен американец да прави с имуществото си каквото си иска. А що се отнася до злополуката, тя може да се случи най-много на мен, пък аз съм достатъчно голям сам да си нося отговорността. Или не мислите така?

Самият капитан си беше предостатъчно янки, за да не му е интересен един такъв облог, и тъй като с изреченото предупреждение си бе изпълнил дълга, отговори:

— Щом си поемате последиците, не мога да имам нищо против. Така че правете каквото искате!

— Отдръпнете се, хора! — разпореди се Форстър и предаде на капитана снабдения с оловна топка бич.

После приближи с твърди, сигурни крачки до клетката и отпавил втренчено очи към животното, избута резето.

Тигрицата се бе свила в дъното на тясното пространство опряла глава на предните лапи и повдигнала опашка към стената. Притворените очи гледаха към пода. Когато укротителят приближи вратата, тя отвори рязко очи и ги насочи към него. Зениците се стесняваха все повече и повече. Лапите се свиха и прибраха към тялото. Задната част на животното се повдигна леко и почти незабележимо. В мига, в който резето издрънча, по меката, красиво

изпъстрена кожа прелетя към трепет и в следващия миг от железните пръти се разнесе един предизвикващ ужас звук. Форстър лежеше на пода с кървяща, полуоткъсната от рамото ръка, а свободното животно се стрелна с могъщи скокове по палубата.

Всеобщ ужасен крясък изпълни въздуха и всеки започна да дири спасение. Беше минута на смъртен страх и бъркотия. Хората търчаха един през друг към люкове, ъгли, мачти и възжени стълби, а животните вдигаха такъв вой, че дори пъхтенето на машината престана да се чува.

Аз отново бях скочил горе на балите, които преди малко бях напуснал, и замрях от ужас. Отпред, точно пред мен, видях клетото момиче да стои неспасяемо изгубено до релинга. Тигрицата беше насочила своя бяг към него и се сниши за гибелния скок само на седем-осем крачки от него. Лицето на момичето беше смъртнобледо и вкаменено. То стоеше с протегнати ръце, неспособно за никакво движение, а в следващата секунда щеше да бъде изгубено.

Но ето че една фигура се спусна с котешка пъргавина покрай мен по балите, волтижира с дълги скокове на хищно животно покрай тигрицата по свободното пространство в средата на кораба, сграбчи момичето с лявата ръка, оттласна се с дясната от релинга и в следващия миг беше изчезнало в дълбоките, мръсножълти води на Мисисипи. Беше Инн-Ну-Вох.

Един общ крясък от всички гърла изпълни въздуха. Крясък на радост ли бе това, или на нов страх? Никой не знаеше, защото тигрицата също бе скочила веднага след двамата от борда и изчезнала във вълните. Всичко живо се стече към релинга да погледне надолу, а капитанът изкомандва със силен глас:

— Мъжът на руля, лягай в дрейф! Стоп, машинист!

Дълго време никой не смееше да диша. Скочилото животно лежеше върху водата, разперило четирите лапи, и дебнеше с пламтящи очи всяко движение. Ето, само на дванайсет лакти от него, фигурата на индианеца се изстреля с резки удари от водата, при което кажи-речи половината му тяло се извиси над повърхността, и ясно се видя как изпадналото в безсъзнание момиче бе вкопчило конвулсивно ръце около врата му. Но едва бе имал време да си поеме дъх, съгледалата го тигрица се стрелна към него. Той отново се потопи, появи се на известно разстояние да си вземе пак дъх, но беше веднага последван от животното и принуден наново да потърси дълбините. Опасният лов

продължи може би пет минути, които при тези обстоятелства бяха равни на пет вечности. Бяха хвърлени множество въжета, беше спусната и бордовата стълбичка, но умният индианец знаеше, че тези приготовления с нищо не можеха да му помогнат, защото още преди да се бе издигнал на няколко фута, тигрицата щеше да го достигне. Имаше само едно средство за спасение. Трябваше да се потопи под кораба, а това бе възможно, тъй като машината не работеше. Ако опитаеше да плува около съда, преследвалото го животното щеше да забележи намерението му и качването по бакборда^[9] щеше да стане също така невъзможно, както сега по ширборда^[10].

Задържа се възможно по-дълго на повърхността на водата, за да поеме необходимия въздух. С движение на ръката оповести намерението си да изчезне.

— Въжета през бакборда! — изкомандва капитанът. Всичко живо се втурна към посочената страна и не мина много, Инн-Ну-Вох се появи над водата и загреба към най-близко провисналото въже.

— Cheer up, cheer up, come on!^[11] — извика капитанът и в гласа му толкова ясно прозвуча страх и тревога, че всички се обърнаха към него. Без да губи време за приказки, той посочи с протегнатата ръка към жълтите вълни. Всички погледи проследиха направлението на ръката му и всички устни неравно извикаха ободрителните думи, които той току-що беше изрекъл.

На немного голямо разстояние можеха да се забележат три бразди, приближаващи с устремна бързина кораба.

— Бързо, за Бога, бързо, крокодилите идват! — разнесоха се викове от цялата страна на съда.

— Детето ми, детето ми, клетото ми дете! — зариде бащата на момичето и се наведе през релинга с широко разтворени очи и разкривени от страх черти.

Инн-Ну-Вох бе чул виковете. Един поглед назад му подсказа голямата близост на новата опасност и той се заизкачва с две ръце с кажи-речи херкулесовска сила по въжето. Понеже не можеше да държи момичето, бе цяло щастие, че безсъзнанието беше сключило здраво ръцете ѝ около врата му. Едва изкатерил една трета от борда, чу под себе си глух звук като от удрянето на две греди. Първият от крокодилите беше достигнал стената на кораба и бе хлопнал челюсти

след него. Беше се спасил. С няколко спокойни захвата изкачи напълно височината и се прехвърли през брестунга на палубата.

Всички присъстващи понечиха да се спуснат към него, ала един вик ги задържа.

— Тигърът, тигърът, гледайте, хора! Тигрицата търсеше изчезналите и заобиколили кормилото насам към бакборда. Всичко живо отново се стече към брестунга и само бащата остана при припадналата си дъщеря.

Спокойните, уверени движения на силното животно предлагаха една наистина великолепна гледка. Но ето че то внезапно направи опит да се обърне... твърде късно. Три бразди се стрелнаха светкавично към мястото, където се намираше тигрицата. Последва рев, толкова страшен и ужасяващ, че косите на слушателите се изправиха. Шибаната вода се разпени и полетя във високи пръски... дълбоко, глухо гъргорене и хъхрене... фуниеобразен водовъртеж и жълтият цвят на водата се промени в кървавочервен — алигаторите бяха повлекли тигрицата към дълбините.

Едно всеобщо „Ах!“ освободи сърцата от ужаса, лежал досега върху тях, и погледите се отправиха към двете фигури, здраво прегърнати в близост до комина!

— Тя е жива, дойде на себе си! — извикаха от всички страни, а капитанът приближи, за да предостави каютата си на изнемощялото момиче.

Докато всички други бяха насочвали вниманието си към тигъра, пазачите на менажерията бяха приготвили постеля на своя господар и криво-ляво го бяха превързали. Беше наложително да бъде свален на най-близката спирка и предаден на лекарски грижи.

Накрая хората се запитаха за Инн-Ну-Вох и бащата на спасеното момиче не беше последният, който се осведоми за него.

Търсеният висеше високо горе на вантите и ние забелязахме, че се старае да даде някакъв сигнал със сненетата от раменете си кожа. От брега се бе отделило едно кану, в което стояха двама индианци и с мощни удари на веслата се насочваха към кораба. Идваха да вземат своя вожд. Синът на прерията не знае спирки. Той си взема сбогом с цивилизацията където му е угодно и където смята, че ще се срещне със своите.

Той слезе. Тогава една ръка полегна на рамото му, един треперещ глас му заговори:

— Не си тръгвай. Ти спаси моята дъщеря и аз искам да ти се отблагодаря!

Индианецът се обърна, измери бавно говорещия от главата до петите. Фигурата му се изпъна, очите му метнаха светкавици по околностоящите и гласът му прозвуча остро и ясно, когато изрече първите думи, които чухме от него:

— Белият мъж се заблуждава. Червеният мъж не искаше да спаси неговата дъщеря, а скочи във водите на Свещения баща от страх пред бодливото свинче, което изтървахте!

С гордо кимване на главата се обърна, слезе по все още спуснатата бордова стълбичка и отплава с хората си. Дълго гледахме как се развяваха неговите гъсти, подобни на грива коси. Дълго още звучеше неговият глас в ушите на слушателите. И до днес още, когато стане дума за човек, заслужаващ името герой, аз си спомням за Инн-Ну-Вох.

[1] Фактотум (лат. *fac totum*) — човек за всичко — б.пр. ↑

[2] Съединени щати — б.пр. ↑

[3] Actually — англ. — в действителност — б.пр. ↑

[4] Дявол да го вземе — б.пр. ↑

[5] Англ. *steamboat* — речен параход — б.пр. ↑

[6] Пакетбоут — англ. *packetboat* — пощенски кораб — б.пр. ↑

[7] Сиеста — исп. *siesta* — следобедна почивка — б.пр. ↑

[8] Pshaw! — англ. — възклицание на презрение, пренебрежение — б.пр. ↑

[9] Лявата страна на кораб — мор. — б.пр. ↑

[10] Дясната страна на кораб — мор. — б.пр. ↑

[11] Кураж, горе главата, дай! — англ. — б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.